

skel være, det er et simpelt Retfærdighedskrav. Nu kan Staten meget vel stille Betingelser om Kvalifikation, men det er meget vanskeligt at finde det Maal, hvorefter saadanne Kvalifikation skal bedømmes, og nægtes kan det ikke, at der kan ske Vilkaarligheder i saa Henseende.

Maa jeg i denne Forbindelse sige, at jeg med Glæde har hørt de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Jacobsen fremsatte angaaende de Veje, der kunde være at gaa for at fremme Sparsommelighed hos de unge, og jeg tror i Virkeligheden, det vil være rigtigt ved den fremtidige Lovgivning paa dette Omraade i første Linie at bruge netop Sparsommelighed som Maalestok for den vedkommende Ansøgers Kvalifikation. Jeg tror, at man i det hele taget i Øjeblikket, ogsaa mange unge, er for tilbøjelig til at give op i den Henseende. Der er dem, der siger: Hvad kan det nytte at spare, for de Penge, vi sparer op, er saa forfærdelig lidt værd i Øjeblikket, vi kan ikke købe noget for de Penge! Dette er imidlertid en ganske forkert Betragtning. Forholdet er i Øjeblikket det, at der vel aldrig nogen Sinde i disse unge Menneskers Liv har været og vel heller aldrig nogen Sinde i Fremtiden vil komme saa gode Betingelser for Opsparing af Penge, som der nu er. Man kan vel sige, at i det Øjeblik, Pengene opspares, er de ikke meget værd, men der kan komme en Tid, da de bliver meget værd, og jeg er tilbøjelig til at tro, at der — det behøver ikke at være saa mange Aar — vil komme den Dag, da de, der nu overser dette, vil sige: Det var kedeligt, vi glemte det, den Gang det lod sig gøre; nu lader det sig ikke gøre. Jeg tror yderligere, at skal man begynde et mindre Landbrug i de Tider, vi har nu, er det netop denne Evne til at kunne sætte Tæring efter Næring, der bliver den første Betingelse for, at de vedkommende skal kunne klare sig i et saadant mindre Landbrug. Derfor tror jeg ogsaa, det vil være rigtigt, at man ved Bedømmelsen af deres Kvalifikation, af deres Berettigelse til at komme i Betragtning, i første Linie fæster Opmærksomheden paa dette: Hvad har vedkommende kunnet spare sig op? og navnlig: Hvad har han kunnet spare sig op i disse sidste Aar? Det kan ikke være nok, at man kommer og siger: Jeg har arbejdet ved Landbruget i saa og saa mange Aar, og nu ønsker jeg, at Staten skal anbringe mig ved et saadant mindre Landbrug, men jeg er ikke i

Stand til selv at yde noget Bidrag dertil. I saadanne Tilfælde forekommer det mig, at det vilde være rigtigt at sige: Ja, men prøv selv at yde Bidrag, saa vil ogsaa Staten hjælpe. Selv om man gør sig den største Umage, kan det være vanskeligt at dømme fuldt retfærdigt, og allerede af den Grund kan det være noget betænkeligt, at en enkelt eller nogle enkelte faar denne begunstigede Stilling, faar et stort rentefrit Laan at begynde med, medens der bliver slaaget i for et stort Antal, hvoraf mange maaske kunde være lige saa kvalificerede eller omtrent lige saa kvalificerede. Derfor mener jeg, det vilde være urigtigt, om Staten nu overfor dem, der saaledes er kommet i Betragtning og har faaet et stort rentefrit Laan at begynde med, vil stille yderligere Hjælp i Udsigt netop til disse, medens man ikke har nogen Hjælp at yde dem, der maaske maa begynde ved egen Kraft, og heller ikke stiller Hjælp i Udsigt til de mange Tusinde, der i sin Tid er begyndt med egne Midler og har arbejdet sig op gennem vanskelige Tider ved egne Kræfter. Jeg er i den Henseende ganske enig med de ærede Medlemmer Hr. Niels Frederiksen og Hr. Martin Hansen, som ogsaa har været inde paa Omtalen af dette Spørgsmaal, og jeg vil sige, at hvis de Nybyggere, der kommer i Gang efter de Jordlove, som blev vedtaget i Oktober 1919, ikke kan klare sig med de økonomiske Vilkaar, som nu bydes dem, er det meget tvivlsomt, om det overhovedet i Øjeblikket er muligt gennem Lovgivningsforanstaltninger at fremme Udstykningen. Derfor vil jeg sige til det ærede Medlem, som har rejst dette Spørgsmaal, at det forekommer mig, at han paa dette Omraade er lidt for hastig i Vendingen. Jeg vil sige: Giv dog lidt Tid! Disse Love er jo nylig vedtagne, de er knapt nok traadt i Virksomhed; et Spørgsmaal vedrørende dem er for Øjeblikket indanket for Retten. Lad os dog se Tiden an i saa Henseende og ikke her begynde at diskutere, hvad der yderligere kan være at gøre! Jeg ønsker for mit Vedkommende, saa bestemt jeg formaar, at udtale, at Staten absolut ikke har eller kan paatage sig nogen Forpligtelse udover, hvad den allerede har ydet disse Nybyggere.

En Række Talere har i øvrigt beskæftiget sig med hele dette Lovgivningsarbejde, som vi for Nemheds Skyld betegner som Jordlovgivningen, men jeg skal ikke her under Finanslovdebatten udover de Bemærkninger, som jeg allerede tidligere har haft Lejlighed til at fremsætte, komme